

Tal hållit för Gefle
stads invånare den 6.
november 1797. Af S.J.
Collin.

Collin, Sven Johan,

1700-1829 81 Ca Gust. IV Ad. Br. 1797



National Library
of Sweden

T A L
HÄLLIT FÖR
GEFLE STADS INVÅNARE
DEN 6. NOVEMBER 1797.

AF
S. J. COLLIN.
Phil. Mag. och Lärare vid Elementar-Scholan.

GEFLE,
Tryckt hos ERNST PETER SUNDQVIST.



Detta tal författat på begäran under en ganska kort, och af mindre muntrande göromål uptagen tid, än dem snillets och bildningens be-
hag förutsätta, har efter åstundan kommit under präsens. Man har icke
glömt vådan af detta företag, i anseende til styckets undervigt, och den
hos Auctor gifna oförmögenhet för alt, som verkligen förtjenar namn
af Aesthetiskt skönt. Det tillhör Critiken at uplyst bedöma des ofull-
komligheter; men ingen kan uprigtigare känna dem än

Författaren.





Det Svenska Lejonet, utur den dvala väckt,
Hvari det slumrande nys tycktes sig förnöja,
Bår lekande och gladt sit hufvud upåt sträckt,
Och nalkas Bältens strand at i des våg sig löja.
Des jättelika kropp, som bådär kraft och mod,
Tycks njuta med behag den hand som honom smeker:
Des blick är icke grym, men djerf och fri och god,
Och kring des stolta mahn den lena våstan leker.

Hvem störrer detta lugn du njöt, mit Fosterland!
Hvems är det gälla dån, som dina hyddor nalkas?
Dår i din sälla lott du yfves, ler och skalkas,
Bekrönt med fridens palm och ledd af hoppets hand.
Hvad tänder, Svea Folk! den ovant ljusa brand
Som lågar ur din blick och til din själ sig sprider?
Fins väl en oblid makt, som dig i törnen vrider?
Som väpnar hatets arm och slafveriets band
At återlifva ån försvundna bistra tider!
Månn tvedräfts andan nu ur Chaos djupa natt
Höjt dolken mot dit bröst och facklan kring din hjesa?
År det väl krigets Gud, som ses de vapnen hvåsa,
Med dem han skörda vil din nys förvärfda skatt?
O nej! — mit hjerta mer ej denna fruktan når,
Med detta fria skick du i dit hela bår,
Du inga makter råds, så ryfliga, som deså.

Ack

Ack nej! — min fosterjord! du mera lycklig är.

Från dina fjällars is ner til de rika nejder,
Dår ymnighetens horn ån aldrig uttömt var,
Jag hör blott glädjens rop, och löjets muntra fejder,
Med dem du hålsa ses din KONUNG och din FAR.

Så til en enflig strand den trötta vandrarn länder
At njuta hvilans lugn vid ekens gamla fot;
Men snart sig kringhvärfd tror utaf det vilda knot,
Som fradgar hafvets våg mot vidt aflågsna stränder.
Dock snart hans stumma skräck i glädjens lugn sig vänder,
Då för sin rörda syn en flåkt han endast ser,
Som krufar böljans rygg, och honom svalka gjer.

Men här — i denna krets — hvad är som tjufar mig?
Bör jag vål mistro mig uppå mit hopp bedragen,
Då jag uti er blick, så ljus och ren som dagen,
Ser sällhetens behag så troget måla sig?
Jag ser den lika fann — som underfåtens *tro*:
Jag ser den lika hög — som medborgsmannens *ära*:
Då GUSTAF ADOLPH mån at stadga folkets ro
Går at en myrtenkrants af Hymens hand begära.

Men hvad! — ert glada skick en verklig minskning får,
(Hvi tvang min svaghet mig at denna minskning nämna?)
Då den hvars mindre kraft blott til det lilla når,
I dag, som glädjens tolk, för glädjens söner går
At snillets offergård på hjertats altar lämna.

Och du — som på din lott den dubbla förmon fick
At liflighetens eld med hjertats ömhet para,
Vet — dyrkansvärda Kón — at för din fina blick
Jag känner nog, som Skald, min ringhet och min fara.

Men

Men om emot min fång du snillet's vapen tar,
Och om du bruka vil din konst at dem regera,
Jag fruktar — det är visst — men hoppas ännu mera
Utaf den godhets drift din sköna känsla har.

Et folk på jordens rymd man aldrig funnit än,
Som burit mera nit för lagen, Gud och dygden,
Mer kärlek för sin KUNG, då han förtjenat den,
Än detta stolta folk, som odlat Svenska bygden.
Så fast — som desfa berg, som innesluta det,
Så verksam — som den sol, hvars värmas kraft det njuter,
Är ock des's redlighet, och denna suck det gjuter
För frihetens behag och årans majeståt.

Det fordrar af sin Kung at nyttja makten få,
At aldrig fadrens bröst och vännens känslor kränkas,
Och fåfångt har man trodt des's bifall honom skänkas,
Om nånsin därifrån han trolöst vågat gå.

Låt vara — någon gång man låst i häfderne,
At det har döljt den tår, som ur des's öga runnit,
Och at det suckat blott vid bojans tryckande;
Det har dock föga dröjt, förr än man rörd fått se
At hämndens fulla eld ur samma öga brunnit,
Och at det lantfen svängt mot sin förtryckare,
Som flyktande och skrämd förfent sin dårskap funnit.

Så dignar djurens Kung — förföljd af Negerens pilar,
Som nalkas segerstolt til lönen för sit mod:

Dock nej — han sig bedrar; ty lejonet blott hvilar,
Och lämnar i sin flykt, sin ovån hölj'd af blod.

Fris vare ödets gunst, som bortskymt deså dar
Af minnets hand få tungt för seclerne beskrifna,
Då för Despotens våld ej något motvårn var,
Då alt kring Svithjods bygd en ryllig stämpel bar
Af lagen tigande, af samfundsbanden rifna:
Då himlalärans ljus i vantrons mörker gömdt
Åt egennyttans svek et grusligt vapen lånte,
Och dygdens stilla hopp, förlöjligadt och glömdt
Åt sin martyr et bål, men ej et namn förtjente.

Dock gjörom fädren ej den låga oförrätt,
(Det skulle himmelstungt på barnens hjesfor falla
Om de försommade det ofta återkalla)
At tro det de sin nöd förnederligen lått
Med smärtans blotta ack! i slafvisk feghet drogo.
Hur mången rysvård stund de vredens vapen togo
At hämnas sit förtryck och sine tänkesätt!
Med denna fria själ, som tände deras harm
Mot alt hvad smått och falskt och orättvist de tyckte,
De kände visst den tyngd, som deras skuldror tryckte,
Och minnet teknat har, hur deras höjda arm
Ej fållan vådligt starkt uppå sin kådja ryckte.

Men slutom ögat til för deså fasors tropp!
Han lugnat denna storm — de fallit deså throner;
Som fanatisme och våld och blindhet reste opp.
Och om en hednisk verld med bifall stiger fram
At visa deså namn af Titer och Catoner:
Så kan den Christna ens ej nämna utan skam
Det tidehvarf, som födt Christierner och Leoner.

Innom din egen barm, mit Fosterland! du fåg
Den tappra Riddar-ått, hvars värff det borde blifva
At manligt höja up den kropp, som lutad låg,
Och at des hopp och mod med styrkan återgifva.
Djup var den suck du drog — men GUSTAF WASA kom,
Och gaf en vink åt dig af frihet och af åra:
Du log — fastän din blick af skrämsel fåg sig om,
Du lydde — och det föll det järn-ok du fågs båra.

Europens fikna blick mot Norden riktad blef,
Då Svea ån en gång sit sunkna hufvud höjde:
Man med förundran fåg hvad värdighet hon röjde,
Och med hvad säkra steg til ryktets höjd hon klef.
Hur ledd af GUSTAFS hand, hon krosfar alla hinder,
Och Hur des sköna växt bar styrka med behag,
Och denna liflighet, som märkt des anletsdrag,
Och denna friska ros, som blomstrar på des kinder.
Sen fick man åfven se, hur efter årans lag
Den ANDRE GUSTAF, född til store företag
Omkring des hjesfas höjd en krants af lager binder.

Med denna snilles-eld, för hvilken alt år klart,
Och med den vishets-köld, som vet at styrkan måtta,
I spitsen för sit folk, han gick at klingan blotta.
Han syntes lika stor i sjelfva segrens fart,
Som i den mörka stund, då modet måst plår svika:
Och sjelfva fienden besegrad kände snart
Han hjelte var och KUNG, men mennskovån tillika.

Men för min klena kraft det ej et ämne var
At skildra denna glants som Sverige upnått hafver,

De tidevarf det styrts af **CARLAR** och **GUSTAVER**.
Då minnet deså namn en evig hugkomst spar.
Nog, Svea! at jag ser den undersköna tår,
Som tacksamketens drift utur dit öga tvingar:
Du kysser rörd den hand, som helat dina får,
Och detta blyga skick din storhet ej förringar.
Vet — världen medgje skall at du din plikt förstå
Se dina **WASARS** ått med Gudlik trygghet går
Af årans sköld betäckt, trots afvund, makt och år
Til sin odödlighet på ryktets spända vingar.

Och du, Monark! som född af samma stora släkt
Hört för din sällhetshöjd hur folkets förbön skallat!
Som tycks få vård det värf, hvartil dig föddlen kallat,
Och ej vår undran förr än du vår kärlek väckt:
Männ ej din unga själ re'n någon försmak njutit
Utaf den ljufva tröst det ödet innebär,
At glömma få den tyngd, som Kronans hemgift är,
Då underfåtens väl och Kungens mildhet knutit
Det band, hvars fasthetskraft är båda lika kär.

Re'n har du visat dig den vackra kundskap äga,
Som för en svag Regent en evig gåta var,
At ej den Kung är stor, som smickrets loffång har:
(På Philosophens vigt ej deså tyngder våga.)
Men den, hvars egit bröst och sanningen måst säga,
At han förtjent det namn han bär af folkets Far.

I deså glada år, då åran kitlar måst,
Och då deså faliska ståt plår sinnet håldst bedraga,

Du går ej at från dem, men från dit hjerta taga,
Hvad du för Landets väl kan gilla såsom bäst.
Din blick åt Södern vänd med håpen oro funnit
Blott länder sköflade af härjnings facklans brand,
Nationer badande i blod, som tvunget runnit,
Och friheten i strid med slafveri och band.
Men månn dit ungdoms mod för slika storverk brunnit?
O nej! du affkytt har den lager krigarn vunnit
Omkring hans hjesa fåst af ödslighetens hand.
Och du — som lugnet sökt och gjedt dit Fosterland —
Männ du en mindre höjd än Söderns hjeltar hunnit?

Är det då menskans kall at genom död och brott
Förkunna sin natur, sin höghet och sin åra?
Och är det hennes blott — den affkyvårda lott,
At i sin egen barm det sköflingsämne nåra,
Hvarmed hon raså ses få ryfligt kall och djerf,
Och mot sit eget lugn en mordisk affikt båra.
Hon är då ämnad just för at sig sjelf förtåra?
Och sjelfmant skapa sig sin nöd och sit fördårf?
Nej! båfva djupt, Tyrann! för denna afgrundslåra,
Du, som af likars qual en hemlig vållust har,
Som trolös mot dig sjelf et tilstånd vil begåra,
Dår inga lagars band och plikter dig besvåra,
Och hvilket ledes blott af lustans gudafvar.
Skyll ej naturens Gud för deså fasans plågor,
Som hólja jordens sköt med ödslighet och blod:
Som fylla länderne med hat och mord och lågor:

B

Och

Och resa grymhetens, där fridens tempel stod,
Då himlen menniskan böd des helga lagar vörda,
Så böd han henne ock, at omtänt för sit väl,
Som vilkor för det hopp at få des godhet skörda,
Förqväfva nitets frö, och desä upror mörda,
Som af begären föds i djupet af des själ.
Men männ hon lydig blef så faderligt befäl?
Det svarar denna suck, som från des bröst sig stjal. —
Det vitnar detta lif, hon gjorde til en börda.

Hvem vållar då det qval, som så vårt väl förgiftar?
Hvem skakar detta lugn ofs himlens nåd beskar?
Hvem våpnar stålets udd, och desä vådor stiftar,
För hvilkas härjningsmakt ej något heligt är?
Anklagom flåktet ej — at sådan är des vilja,
För fällhet blef det skapt, ej för förtryck och våld.
Men lärom ofs at klokt och utan irring skilja
Naturens menniska från den åt lustar fald.

Han älskar icke blod, den man, hvars lott det blef,
At med en tröttad arm sig mödans lön förvärfva.
Trygg för de många brott, som veklingen fördärfva,
Han känner blott de bud, som himlen föreskref.
Belåten med sig sjelf och lycklig med en maka,
Hvars enkla dygders glants hos sine barn han ser,
Han önskar icke mer än at i stillhet smaka
De lugna frukters skörd, som idogheren gjer.

Han är ej heller grym, den man, hvars rikedom
Bereds af konstens flit och öks af måttligheten:

Hans tänkesätt är rent, hans själ är glad och from,
Hans sällhet friden är, hans lön — förnöjsamheten.
Och fins en känsla väl uti den vises bröst
Så hög och stark, som den för lugn och frihet lågar,
Då rörd och upmärksam vid mennsklighetens röst,
Han ej Regenters nåd, men blott sit hjerta frågar
Uti den fria ton, han mot des kränkning vågar.
Döm af den ädla eld, som tänder all hans harm,
Och se den öma tår, som på des kinder flyter,
Sen påstå, om du kan, hans afsky mindre varm
Mot alt hvad fanningens och fridens valde bryter.

Men trångom med vår blick innom de stolta murar,
Dem lustans hela här, har i belägring satt:
Där insvept i en mörk och ouplysning natt
Det blinda hatet går och uppå plundring lurar:
Där hämnden blodbestänkt en vredgad upsyn bär.
Med våldsam rifna hår och gniflande med tändren;
Där vinningslyftnaden förtviflad vrider håndren:
Och afvunden med brunst sit eget gift förtår:
Där smilande och lömskt det låga smickret skånker
Det fala rökverk, som des hand så trolöst tändt:
Och listen, omtänksam at hölja fina rånker,
En gruslig fruktan när at se sit upfat kändt.
Förente med et band, som alla lika tvingar
En oren Politik de til sin skyddsgud valt,
Med hopp at skyddade utaf des svarta vingar

De

De anslag föra ut så hemskt som opått, .
Dem deras ilska här altjämt å bane bringar.
Där föddes denna nöd och deså svåra brott,
För hvilka lifvets fröjd är korrt och flyktig vorden:
Och där de grymma råd sin fulla mognad fått,
Som söndra folkflagen, och offerhölja jorden.

Monarker! om en gång mot deså vilddjurs skri
I villen edert bröst med dygdens stål bemanna,
Så skulle verlden snart från deras upror fri
En öpen skådeplats för frid och oskuld bli,
Och ej et retligt mål för nyck och låghet stanna.
Tron mig, det finnes ej så mycken konst däri,
At gje det goda hågn och ingång för det sanna,
Om redlighetens kraft fick stå er svaghet bi;
Men om den slumrande bedragarns affikt hör,
År källan til ert lugn och folkets vål förgiftad:
Skygg mennskligheten flyr, och samdräktsandan dör:
Och verldens undergång blir med ert bifall stiftad.

Hur lyckligt då det folk, som vet ej af de snaror,
Dem sveket gillrar ut för fridens stilla vän!
Som skyr för krigets blick och ryser för des faror,
Men riktad mot des barm vet värdigt möta den.
Hvars Konung sjelf år klok och ålskar kloke män,
Men vråker smickrets skräp bland deså falska varor,
Som gagna ingen mer förutan säljaren.

Och

Och känn, O Svea folk, och känn dig Sjelf igen:
Bland dessa stormars hot, som kring Europen raså,
Du vandrar trygg och fri bland dina höga fjäll:
Din själ är dock för god, at veta du är fäll,
Och orörd se den nöd, i skygden af dit tjäll,
Som Sjelfve Cannibal'n visst måste se med fasa.

Religionens röst från dina tempel ljuder
Uplysande och trodd, bevekande och hörd:
Hon ån et färadt bröst en saknad lifa bjuder,
Och ån hon återfår en svag och vilseförd:
Ån lättar nödens tyngd, ån tämjer dårens yra,
Ån tålmodets vän hon stödjer med sin hand:
Afvåpnar tviflaren, och vis at alla styra
Ols skapar ån et hopp vid lifvets aftonrand.

Af snillet's fackla ledd i tankarnes dedal
Se hur det tränger fram den vises skarpa öga!
Och öppnar et förråd, med vift och ostördt val,
Af hjertats *rörande* och af förståndets *höga*.
Apollinariskt stor uti sin djerfva gång
Hör talarens behag förtjusning kring ols sprida:
Och skalden, lekande med skåmtet vid hans sida,
Befalla känslorne at lysna til hans fång.

Se flitens enkle son bland sina kärfvans gröda
Med lycklig oskuld stängd från stormiga begär.
Utaf en tacksam jord belönad för sin möda,
Han i sit hela skick sin fällhets stämpel bär

Hans största fiende och ende — hungern är,
I tarflighetens sköt han njuter glad den föda,
Som himlens blida gunst hans trötta dag beskär.

Ur grufvans stela natt en stark och mödad arm
Framtvingar denna skatt, som i dess sköte höljes:
Uti dess yida famn ej någon fruktan döljes,
Arbetarns panna blott af hålfans tårar sköljes,
Och lugnet i dess barm af intet stoj förföljes,
Förutan Echos svar uppå dess släggors larm.

Med snabb och fredad fart kring alla jordens länder
Högtidligt svajande den Svenska vimpeln går,
Och med sin rikedom beskattar andra länder,
Af hvilkas öfverflöd han ock sin andel får.
Mercur och Neptun sjelf med broderligt begär
Och med förenad kraft sig kring om honom skansa,
Och på de böljors rymd den Svenska kölen skär
Tritonerne i tropp med lifligt nöje dansa.

Din lott är afvundsvärd, du mina fäders hem!
Med dessa frukters mängd, som du får ostörd skörda,
Men låt ock verlden se, at du kan skatta dem:
Och känn, hvad fog du har at GUSTAF ADOLPHI värda.

Om, GUSTAF! ur din graf du kunde vakna opp,
Och se din unga son utaf dit snille danad!
Och fordöm af dit bröst til denna höghet manad,
Som nu gjer honom kraft at fylla Sverges hopp;

Så skulle detta blott visst gje dig rätt at sluta
At du har verkat nog för en odödlighet.
Och, Furst! trygg du kan i förvåg henne njuta,
Du, som ur lugnets famn på Årans vink dig flet,
At få hans första steg til WASARS vårdighet
Ledfaga med dit nit och med din vaktsamhet.
Njut nu i hjertens frid förtjenstens lön — och vet
At altid Svea folk en suck för CARL skal gjuta.

Prints! med de tänkesätt du börjat Spiran föra
Vår lycka och vårt hopp ej kunna önska mer.
Det feltes likväl et at desse fasta gjöra,
Och äfven denna brist dit vakna öga ser.
Men männ ej, då du går at våra suckar höra
Du äfven åt dig sjelf den första vållust gjer?
Du svarar med en blick i hvilken hoppet ler.

O Du! hvars kalla själ ej nånsin fatta kan
Det himmelska behag, som kärleken bereder,
Och til hvars toma bröst hon aldrig vågen fann
Den låga, hvilkens eld rätt vårdad altid brann
Til sällhetens bestånd, och menckligheters heder:
Jag talar ej til dig, du känslolöse man!
Du är ej skapt at gje det svar jag af dig beder.
Och du, som en gång född til mera lycklig lott,
Ån at i dagens höjd af kärleken förskuten
Förbanna följderna af vållust-yras brott:
Uppå de lustars våg där du besviknen gått,

Du från en makas famn, som fordom du förfädd;
Med evig smärta ser din framtid utsluten;
Du vet då ej den höjd af ljuf, och ömt och godt
Som äktenskapet gjer, och innom detta blott
I all sin gudakraft är ömsom skänkt och njuten.
Men du, som väl förtjent den lycka, som du har
At för en värdig vän med värdig känsla brinna,
Och trycka mot dit bröst en trogen älskarinna,
Uti hvares ågande du ånglars fröjd förfar:
Du är det, Lycklige, som kan med fanning finna
Hvad ljufhet, som bereds din unge Konungs dar,
När eldad af en fri och ofördärfvad själ,
Och med en känsla full af ömhetens förmåga,
Han gick at endast dem med mogen pröfning fråga
Uti det val han gjordt för sit och Landets väl.
Höjd öfver detta tvång och deså låga nycker,
Som makt och politik på svaga Furstar lagt:
Han Konungsligt beler och anser med förakt
Det band, som deras val med vådlig fördom trycker,
Med denna unga själ där manligt värde bodde,
Hvem undrar då, at han af ädel stolthet trodde
Ej böra neka sig den rätt — som allas är,
At följa i et värf, hvarpå hans lugn berodde,
Sit hjertas skönsta drift och fällhetens begär.

Prints! om det oftast skedd, at Thronens Majestät
Af vållustens förfät med oblyg fräckhet gäckats,
Och Kronans kyska glants utaf de brott besläckats,

Som

Som följa oförmärkt det yra nöjets fjät;
Om man i håfderne med rättvis affky fedt
Monarkerne få djupt sit höga kall förglömma;
At för en dyrköpt stund, som lustan dem beredt,
Gje hennes verktyg rätt at Staters förråd tömma,
Och länderne med prakt och armod öfverströmma:
Om sådant händer än, til tidehvarfvets blygd —
Så vare det, o Kung! Din Åra och Din Dygd,
At med Din eftersyn en sådan konst fördömma.

Som foglen tidigt smekt af vårens morgonflåkt
I fakta drillars lopp sit hufvud upåt vänder;
Men höjer tonen först, när i sin purpurdråkt
Han dagens hälsning får från Österns gyllne stränder;
Så var ock, Svea Folk! din glädje redan fann
Då du såg GUSTAFS Son din väntan icke svika;
Men tilstå dock, at den en synbar tilväxt vann
Den stund du veta fick, hur som hans hjerta brann
För alt hvad älskvärdt var, i BADENS FREDERICA,

Af Dine WASARS Stam en ättelägg Hon var:
Och detta ren var nog et lyckligt hopp at nära.
Hon alla dygders glants uti sit väsen bar:
Och Du fann Henne skapt til Svenska Thronens åra.

Hon kom och Svea sågs utaf des blick förtjust
En huld och öpen fann mot Hennes hälsning sträcka!

Hon kom — och i des väg blef alt ting gladt och lust,
Och alla åldrarne sit offer Henne råcka.
På Gubbens fallna kind sig ån et löje smög:
Hos sjelfva barnet var en nyfödd glädje skildrad:
Och eldad ynglingen til Hennes möte hög:
Och mannens trumpna mine blef bortkymd eller mildrad.

Printsesa! männe ej Du märkte i Dit bröst
En ovan rörelse, som lyftade och glädde,
Då Du Dit första steg på Svenska jorden trädde,
Mött af Din ålsklings sack och folkets glädje-röst.
Så ålskvärd och lå god, som Du år för oss känd,
Dit sinne dröjde ej de pliktens vidd at róna,
För hvilkas helgd Du blef af himlens nåd oss fänd,
At med et lyckligt slut vår framtid's väntan króna.
Vår blick välsignande Du ser emot Dig vänd,
Då Du en ålskad Kung skal med Din ömhet löna,
Och deså dygders nit, hvaraf Hans hug år tänd,
Med Dit deltagande och Dit behag förköna.

Den Thron hvars höjd Du nått, år van at sig berömma
Af verldens afvundsblick på fina Drottningar.
Om ej Dit kön blef skapt för höga gjerningar,
Så mins deså kallelse at röra och at ömma.
Låt smickret för Din fot sit offer fruktlöst tömma!
Och tänk uppå den tid, som skal Din bana dömma,
Rådfråga blott Din själ om deså sanningar,
Och hon skal neka dig at deras vikt förglömma.

Men om du, än få ung, et efterdöme söker
Hvars kraft til föllheten än aldrig nekad var,
Du vid Din fida det i den Printessa har
Som Mor til Din Gemål med egit värde öker
Den öma vördnads nit hon af et folk förfar.

Om, Drottning! saknans gift Dit sinne länge kränkt
Förtjust jag tror mig se den ljufva tiden inne,
Som småningom förmår at mildra detta minne
Hvars bitterhet låg nys så tungt uppå Dig sänkt.
Du ser på Svears Thron en Son så värdig Dig
Och i Dit egit hopp Nationens hopp Du skådar,
Som delande Din tröst med glädje närmar sig
Behaget af den dag en sådan morgon bådär.

Hvad blef då öfrigt mer, du Månhems gamla jord!
At önska för dit väl och dina Söners åra?
Uti Olivens skygd du vid naturens bord
Får hennes rikedom i maklighet förtära.
Du hägnas af en Kung, förtjent at Sceptern bära,
Af kärleken belönt och mer än lycklig gjord
Jo — än bland dine barn en suck sig snyger fram,
Kanske den endaste som hörs från dina bygder,
At finna telningar en dag från denna Stam,
Af GUSTAF ADOLPHS Vett och af FREDRICAS Dygder.

AN GUSTAV ADOLPHUS Vasa och af KRISTINA Sjöberg

At hana teinige or dag hira deusa stam,

Kanke den endale lova hira älska dötter,

At kiska be dötter om en sak sig löfver, hant

Tu hira al en kung, lovent se sepium dila

It betare thedon i miskalet forlam

Et Olive lagd at vid nationen bord

At öfver for et vil om sönne sät

Hant hira dötter om et släktem samt i förd

Redge at den sig en lilla migon sätta

Don kiska Din om med and sönne sig

Col i Tine upp kiskalet, for hira sön

At kiska be dötter om en sak sig löfver, hant

Man om du är i mig, et ständige lilla

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8
Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

